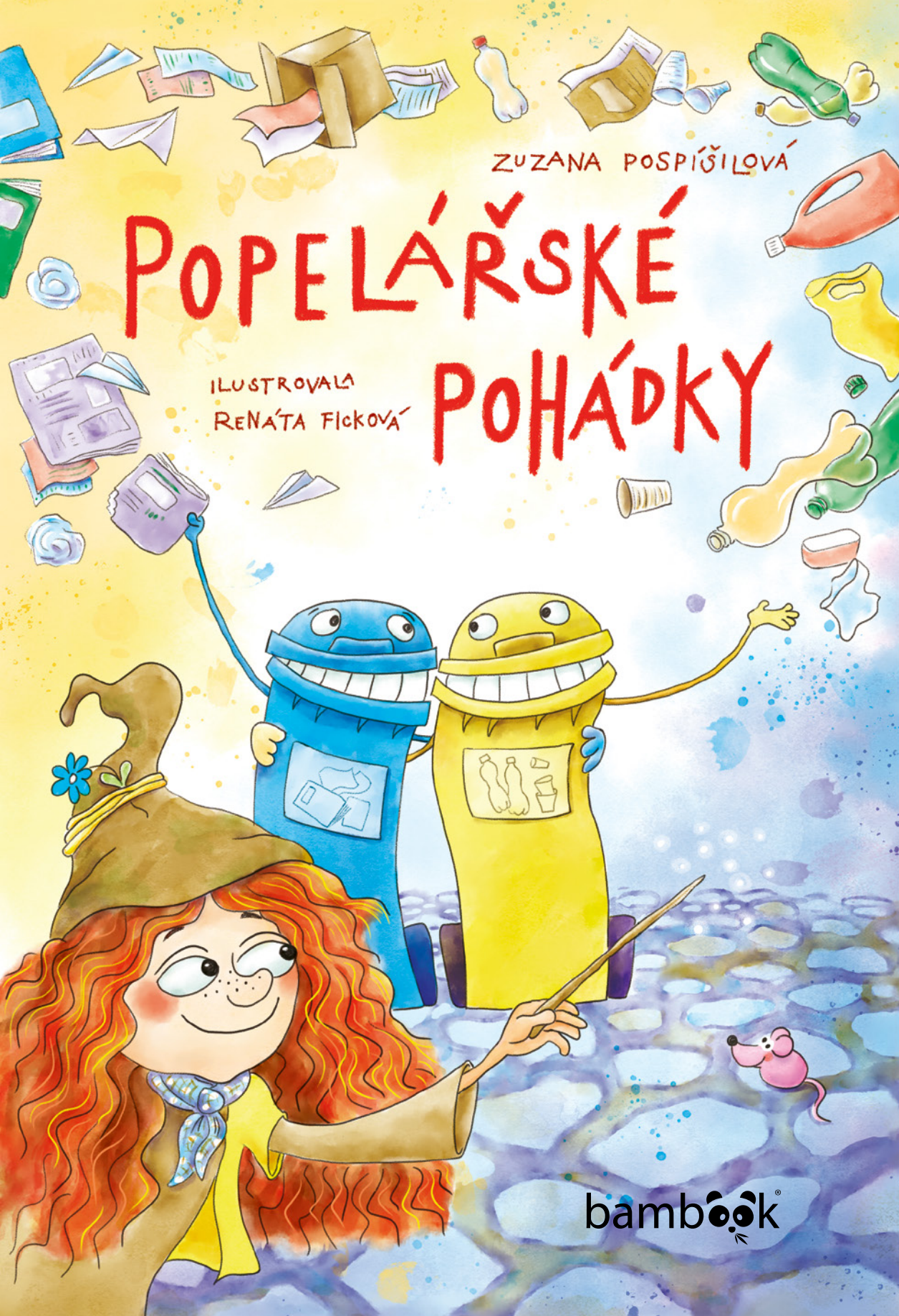

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

POPELÁŘSKÉ POHÁDKY

ILUSTROVALA
RENAĀTA FICKOVÁ

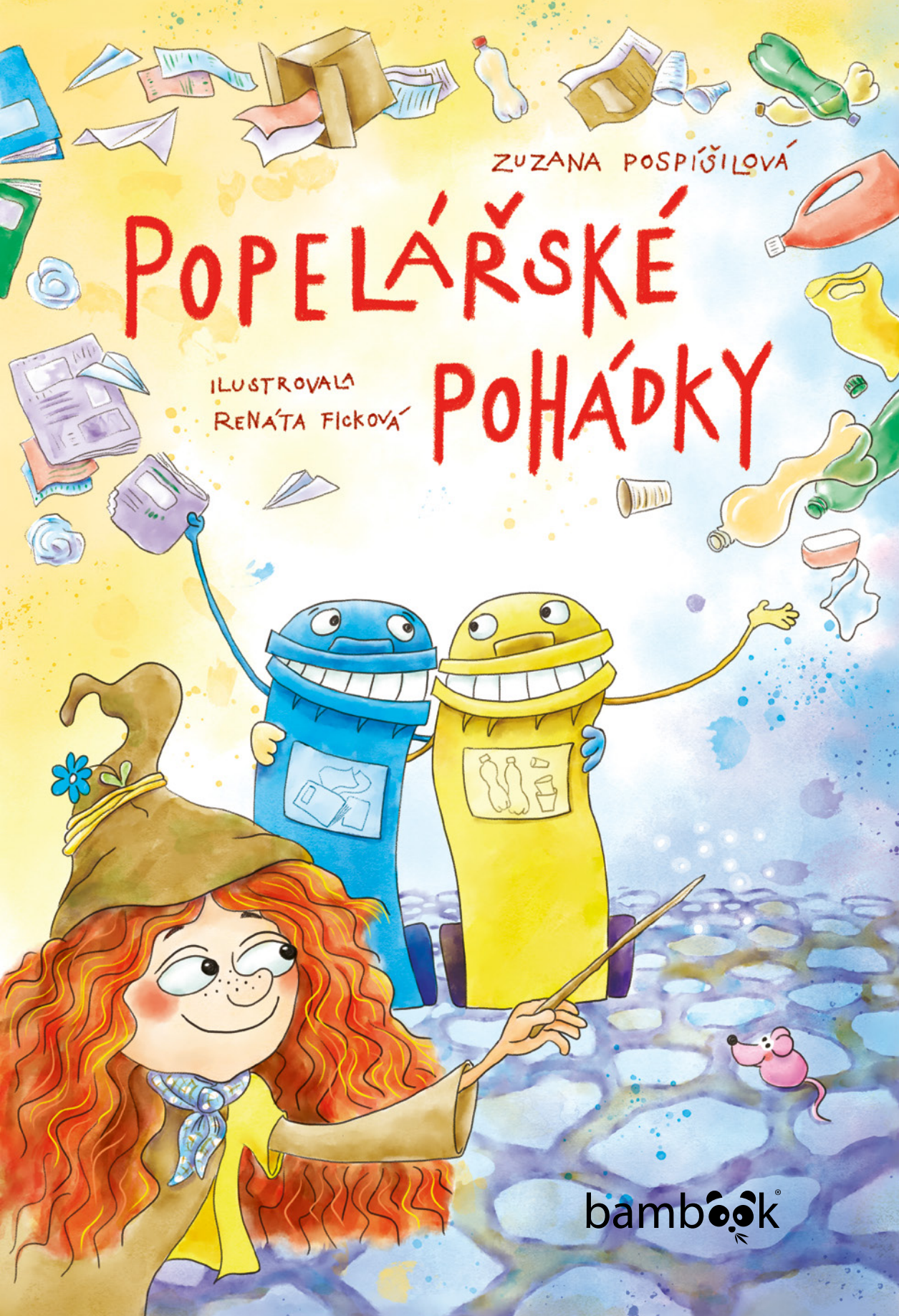
bambóok®

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

POPELÁŘSKÉ POHÁDKY

ILUSTROVALA
RENAĀTA FICKOVÁ

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

POPELÁŘSKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8494. publikaci

Ilustrace Renáta Ficková

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Renáta Ficková, 2022

ISBN 978-80-271-4846-2 (pdf)

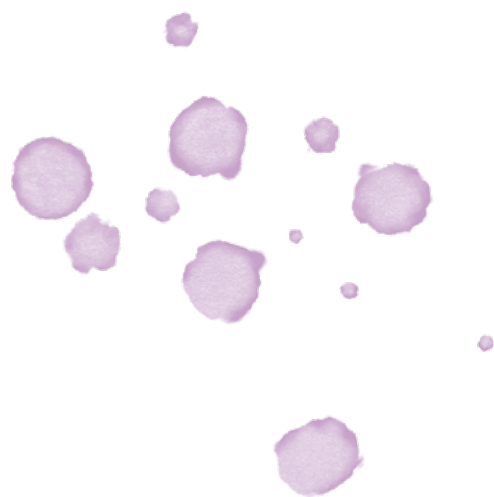
ISBN 978-80-271-3433-5 (print)

Obsah

Strašidlo	7
Střepy přinášejí štěstí	13
Přeplněné popelnice	20
Lesní skládka	25
Pomsta popelnicového skřítky	30
Hra na foukanou	36
Vodník Šosinka	42
Závody	48
Případ bankovního lupiče	53
Sázka	58
Poplach	64
Dovolená u moře	70
Voják popelářem	75
Martinův vynález	80
Nové šaty	86
Hádka	92
Náhradní rohy	96
Krmení pro formuli	102
Lék na chudokrevnost	108
Sedmihlavý drak	114

Strasiello

Mirka s Bětkou byly kamarádky, které bydlely na stejném sídlišti, ve stejném domě, a dokonce i na stejném patře. Chodily spolu do stejné školy, ale každá do jiné třídy. Bětko byla totiž o dva roky starší.

„Slyšela jsi to dneska v noci?“ zeptala se Mirka, když šly ráno do školy.

„Co bych měla slyšet?“ nechápala Bětko.

„To kvílení!“

„Jaké kvílení?“ divila se starší z kamarádek.

„Uá, iáu!“ napodobila Mirka, co slyšela.

Udělalala to tak věrně, až se Bětka polekala. „Co blbneš?“ zlobila se Bětka zčásti na kamarádku a zčásti na sebe, že se nechala tak snadno vystrašit.

„Fakt to znělo takhle. Přísahám!“ prohlásila Mirka a ukázala zdvižený ukazováček a prostředníček, aby dokázala, že mluví pravdu.

„Ale já jsem nic neslyšela,“ odpověděla Bětka a přemýšlela, jestli to nemohlo být jen tím, že v noci tvrdě spala.

„Myslím, že to bylo slyšet od popelnic. A vy máte okna na druhou stranu. Mám podezření, že se tam usídlilo nějaké strašidlo.“

„Tomu musíme přijít na kloub. Strašidla přece nejsou. Nebo jo?“ znejistěla Bětka.

„Jasně že jsou, jinak by se o nich nepsalo v knížkách. Čtu knihy jen o strašidlech, a tak vím, že jich je hodně. Můžeme se tam spolu podívat,“ navrhla Mirka.

„To můžeme, ale až po škole, jinak budeme mít průšvih. Za chvíli zvoní!“ připomněla Bětka.

Odpoledne se domluvily, že jakmile jim to rodiče dovolí, sejdou se u popelnic před domem. Mirka ještě musela čekat s domácími úkoly na maminku. Starší Bětka už si je dělala sama.

Když se pak potkaly venku, Mirka se opatrně přiblížila k velikým kontejnerům, které stály v jedné řadě.

Modrý na papír, žlutý na plasty a černý na všechno ostatní. Přiložila ucho postupně ke všem třem kontejnerům. Bětka ji napodobila, ale žádný podezřelý zvuk ani jedna z nich neslyšela.

„Tak co?“ vyzvíдалa Mirka.

Bětka pokrčila rameny. „Nic!“

„To bude tím, že strašidla straší hlavně v noci!“ napadlo Mirku, která měla díky knížkám daleko větší znalosti.

Bětka raději hrála tenis, jezdila na kolečkových bruslích nebo hrála volejbal. Čtení ji nebavilo. „Tak se sem vrátíme v noci!“ napadlo ji. Hned začala plánovat, jak to provedou, aby se o půlnoci nepozorovaně dostaly ven.

Povedlo se! Rodiče Bětky i Mirky už dávno spali, když se holky pár minut před půlnocí vyplížily z bytů. Dávaly pozor, aby si nezapomněly vzít klíče a mohly si odemknout, až se budou vracet zpátky.

„Iau, iáu!“ ozvalo se od jedné z popelnic.

„Slyšela jsi to?“ zeptala se Mirka a pro jistotu se chytila rukávu Bětkyiny noční košile.

„Jo,“ odpověděla Bětka a díky pouliční lampě bylo vidět, jak zbledla. Protože byla starší, snažila se nedat na sobě znát, jak moc se bojí. „Myslím, že to vychází ze žluté popelnice.“

Mirce strachem naskočila husí kůže. Obzvláště když znovu uslyšely další táhlé zaúpění.

„Co tady děláte?“ ozvalo se jim za zády. Byl to vousatý muž v pyžamu, pantoflích a s odpadkovým košem v ruce.

„Tam straší!“ vyhrkly obě dívky najednou a ukázaly na žlutou popelnici.

Vousatý muž jim zpočátku nevěřil, ale když ten strašidelný zvuk uslyšel na vlastní uši, začal se smát. „Jestli vám to pomůže, tak to strašidlo vyženu. Ale nejdřív ho proměním v kocoura, abyste se ho nebály,“ nabídl jim.

„Vy jste čaroděj?“ zeptala se Mirka.

„Jak se to vezme,“ odpověděl neurčitě vousatý muž, odložil svůj koš s odpadky a hlubokým hlasem řekl: „Abrakadabra!“ Pak otevřel víko žluté popelnice a během chvilky z ní vyskočila kočka. Nebo kocour. V té rychlosti se to nedalo poznat. „Když budou všichni kontejnery zavírat, tak se tam žádné strašidlo nedostane,“ zabrblal si muž pod vousy a vysypal odpadky.

Holky se s ním rozloučily a upalovaly domů. Čekal je těžký úkol – nepozorovaně se vplížit zpátky do svých postelí. Od té doby už se strašidel v popelnicích nebály.

Popelářská rada:

Kelímky od jogurtů a krabice od mléka pečlivě vymývejte, než je vyhodíte do popelnice. Zbytky jídla a pití lákají zvířata.

Střepy přinášejí štěstí

Čarodějnice Magiona byla pověstná svou roztržitostí. Každou chvíli se jí stalo, že si popletla ingredience, které přidávala do kouzelných lektvarů, a v jednom kuse na něco zapomínala.

Jednou v létě byla na návštěvě u své čarodějné kamarádky, která měla malou dcerku Márinku. Ta byla mimořádně všetečná. Sotva se naučila chodit, už chtěla létat na koštěti. Jakmile pochytila první slůvka, už by nejraději pronášela složitá zaklínadla jako její maminka.

„Ta je šikovná,“ rozplývala se Magiona nad malou Márinkou. Protože chtěla s její maminkou probrat důležité věci, půjčila malé holčičce svou křišťálovou kouli, aby od ní byl na chvíli klid. A klid opravdu byl. Dokonce takový, že si obě čarodějnice mohly nerušeně povídat celé dvě hodiny. Doba to byla tak dlouhá, že roztržitá Magiona na svou kouli dočista zapomněla a vrátila se domů bez ní.

Mezitím Mária zkušela s koulí všelijaké čary a máry. Koulela ji po zemi, pouštěla na ni teplou i studenou vodu nebo ji vyhazovala do vzduchu, až nakonec koule upadla a rozbila se.

„Co to bylo?“ zeptala se jí maminka, která v kuchyni míchala nový lektvar.

„To nic, mami!“ odpověděla Mária, jako kdyby se opravdu nic nestalo. Hned se snažila tu spoušť zamaskovat. Popadla mamčinu létající koště a pustila se do zametání.

Koště bylo dobře vycvičené, a tak začalo zametat samo. Pak hromádku střeptů jedním máchnutím poslalo do koše, který stál v předsíni. Bylo to právě včas, protože když se maminka přišla zeptat, jestli chce Mária ke svačině smaženého pavoučka, po rozbité křišťálové kouli už nebylo ani památky.

Mária se strachovala, aby maminka nic nezjistila, až se podívá do koše, a tak se sama nabídla, že odpadky odnese do popelnice, kterou měli před domem. Maminka se na ni za to hezky usmála.

Druhého dne přijeli popeláři. Popelnici převrátili do popelářského vozu, ale pár střeptů se přitom vysypalo na zem.

„Hernajs práce!“ zaklel jeden z popelářů. „Málem jsem se pořezal. Copak lidi nechápou, že sklo patří do jiného kontejneru?“

„Kdyby alespoň střepty do něčeho zabalili,“ zabručel druhý popelář. Posbíral ze země skleněné úlomky, ho-

dil je k ostatním odpadkům do auta a pak oba naskočili na stupátko vzadu a odfrčeli.

Popelářské auto sbíralo odpad z popelnic skoro celý den. Teprve pak odjelo na skládku, kde celý obsah vysypalo na hromadu. O víc se popeláři nestarali.

„Tak copak to tady máme?“ mnul si spokojeně tlapky potkan Mojmír. Na sklonku dne pokaždé vylezl, aby se podíval, do čeho by se na skládce mohl zakousnout nebo co by se mu hodilo ke zkrášlení jeho příbytku. Zapadající slunce rozzářilo skleněné střepy z rozbité koule tak moc, že si Mojmír musel zakrýt oči.

„No to je paráda. Budu mít křišťálový lustr i bez elektřiny. To mi budou ostatní hlodavci závidět!“ zaradoval se a hned se pustil do sbírání sklíček.

Když je měl všechna pohromadě, napadlo ho, že by je mohl poskládat, aby zjistil, co se to vlastně rozbilo. Beztak neměl nic lepšího na práci. Nové noviny nikdo nevyhazuje a ty staré už ho nezajímají. Televizorů je na skládce snad milion, ale nefunguje ani jeden. Místo obvyklého lelkování bude mít aspoň zábavu.

Netrvalo to ani dvě hodiny a Mojmír ze střepů poskládal krásnou křišťálovou kouli. Když všechny dílky

spojil, ani nepotřebovaly slepit. Pukliny se samy od sebe zacelily a koule se rozsvítla. Teď měl Mojmír radost dvojnásobnou. Má dokonalou lampu. Díky ní se možná pustí do čtení těch starých novin. Hned si kouli odnesl do svého doupěte v hromadě odpadků. Zjistil, že funguje nejen jako zdroj světla, ale také jako televize.

Uvnitř koule se objevila žena v dlouhých šatech, která ve svém příbytku zrovna dělala nepořádek. Byla to čarodějnice Magiona a hledala svou křišťálovou kouli. Potřebovala ji najít za každou cenu. Vyházela všechny

věci z šatníku, příborníku i botníku. Když byly na zemi i ručníky, vzpomněla si, že kouli nejspíš nechala u kamarádky, a hned k ní vyrazila.

„Ne, tady tvoje křišťálová koule není. Ale můžu ti půjčit svou, ať se podíváš, kde je!“ nabídla jí kamarádka, maminka Mária.

Když to čarodějnická dcerka uslyšela, nejdřív v ní trochu hrklo, ale pak si řekla, že střepy jsou pryč a nikdo přece nemůže zjistit, kdo kouli rozbil.

„Cože? Kde se tam vzala?“ divila se Magiona, když zírala na hromadu odpadků a spokojeného potkana. „Hned tam letím!“ oznámila a odletěla na koštěti, aniž by se stačila rozloučit.

Potkan Mojmir už ji čekal, protože všechno viděl v kouli.

„Já chci svou kouli zpět!“ začala hurovat Magiona, sotva se jí koště zapíchlo do hromady odpadků na skládce.

Ale Mojmir se netvářil, že by jí chtěl kouli vrátit. „Co za to?“ zkoušel smlouvat. Magiona mu nabízela cokoli, a tak si naporoučel vanu, měkkou postel, televizi, která hraje i bez proudu, a hlavně pořádnou lampu.

Když mu Magiona všechno splnila a odletěla i se svou křišťálovou koulí, Mojmír si uvědomil: „Tak je to přece jen pravda, že střepy přinášejí štěstí!“

Popelářská rada:

Skleněné střepy vyhazujte do bílého nebo zeleného kontejneru na sklo. Pokud je vyhodíte do směsného odpadu, měly by být zabalené v sáčku nebo papíru, aby se o ně nikdo neporanil.